

แบบตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้กับมาตรฐานการเรียนรู้และ
ตัวชี้วัดของแผนการจัดการเรียนรู้ในชุดการจัดการเรียนรู้การเขียนไทยเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชุดการจัดการเรียนรู้	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ข้อเสนอแนะ
ชุดที่ 1				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3				
ชุดที่ 2				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3				
ชุดที่ 3				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3				
ชุดที่ 4				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3				
ชุดที่ 5				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3				

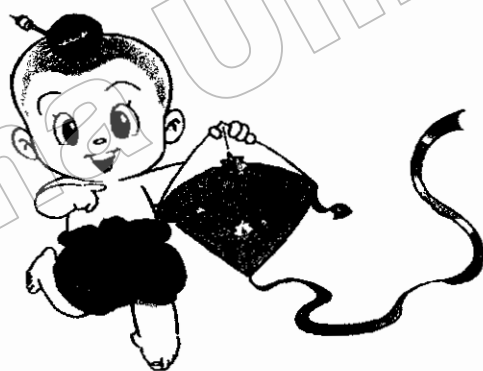
ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

ตารางที่ 18 ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและดัชนีความสอดคล้องของชุดการจัดการเรียนรู้
การเขียนไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชุดการจัดการเรียนรู้	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย (IC)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
ชุดที่ 1	+3	+3	+1	.78
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	+1	+1	0	.67
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	+1	+1	+1	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	+1	+1	0	.67
ชุดที่ 2	+2	+3	+3	.89
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	+1	+1	+1	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	+1	+1	+1	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	0	+1	+1	.67
ชุดที่ 3	+3	+3	+3	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	+1	+1	+1	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	+1	+1	+1	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	+1	+1	+1	1.00
ชุดที่ 4	+2	+2	+3	.78
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	+1	+1	+1	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	+1	0	+1	.67
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	0	+1	+1	.67
ชุดที่ 5	+3	+3	+3	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	+1	+1	+1	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	+1	+1	+1	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	+1	+1	+1	1.00

ชุดการจัดการเรียนรู้การเขียนไทยเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชุดการจัดการเรียนรู้ที่ 5
ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

โดย
นางสาวกรรณิการ์ แก่นจันทร์

คำชี้แจงการใช้ชุดการจัดการเรียนรู้ที่ 5 (สำหรับครู)

ชุดการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน ประกอบด้วย 3 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เวลาเรียนแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละ 1 ชั่วโมง ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่าน

2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่าน

3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึงผู้อ่าน

วัตถุประสงค์ของชุดการจัดการเรียนรู้

เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องกำหนดให้แล้วนักเรียนสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านใน 3 ประเด็นดังนี้

1. เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล
2. เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล
3. เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึงผู้อ่านได้อย่างมี

เหตุผล

การจัดกระบวนการเรียนรู้ (8 ขั้นตอน)

เน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม เป็นการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน (Cooperative Learning)

1. ขั้นสร้างความสนใจ
2. ขั้นศึกษาหาความรู้
 - 2.1 การฟังคำอธิบาย ศึกษาเอกสาร
 - 2.2 ศึกษาตัวอย่าง เลียนแบบตัวอย่าง
3. ขั้นฝึกเลียนแบบตัวอย่าง
4. ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้
5. ขั้นประเมินงานเขียนของตนและผู้อื่น
6. ขั้นสรุปความรู้จากที่เรียน
7. ขั้นฝึกทักษะเพิ่มเติม
8. ขั้นฝึกการนำไปใช้ ประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้วิชาอื่น

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องการเขียนแสดงความคิดเห็น ความสำคัญของการเขียน

การใช้ถ้อยคำ ศิลปะในการเขียน

2. บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน

3. บัตรข้อความตัวอย่างการเขียน

3.1 การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่าน สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

3.2 การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่าน สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

3.3 การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึงผู้อ่าน สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

บทบาทของครู

1. การเตรียมตัว ครูต้องเตรียมตัวให้พร้อม โดยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับชุดการจัดการเรียนรู้ให้เข้าใจอย่างชัดเจน จัดเตรียมสื่อ อุปกรณ์ เอกสาร และเครื่องมือเครื่องใช้อื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการจัดการเรียนรู้ของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

2. การจัดชั้นเรียน ในการจัดชั้นเรียนสำหรับการเรียน โดยใช้ชุดการจัดการเรียนรู้นี้ ครูจัดให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ร่วมกันคิด ร่วมกันปฏิบัติกิจกรรม เพื่อฝึกการทำงานร่วมกัน การรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ รวมถึงการรับฟังแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูต้องจัดกิจกรรมให้ตรงตามที่ระบุไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

4. การให้ขวัญและกำลังใจ ครูต้องเป็นผู้ให้การช่วยเหลือ แนะนำ และให้การเสริมแรง แก่นักเรียนในการทำกิจกรรม

5. การวัดผลประเมินผล ครูต้องประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังจากการใช้ชุดการจัดการเรียนรู้แต่ละชุด โดยประเมินจากพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม การอภิปราย การตอบคำถาม การปฏิบัติกิจกรรมที่ครูมอบหมาย และการทำแบบฝึกหัดท้ายชุดการจัดการเรียนรู้

บทบาทของนักเรียน

1. ฟังคำบรรยาย ฟังคำสั่งของครู ฟังความคิดเห็นของเพื่อน
2. พูดยตอบคำถาม พูดยแสดงความคิดเห็นในกลุ่ม
3. คิดสิ่งที่ครูและเพื่อนกำหนด
4. อ่านสิ่งที่ครูกำหนดให้อ่าน
5. เขียนสิ่งที่ครูกำหนดให้เขียน
6. ดูและพิจารณาของที่กำหนดให้ดู
7. การทำงานร่วมกับคนอื่นในกลุ่มและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
8. การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม
9. การทำแบบฝึกเพิ่มเติม

สิ่งที่ครูต้องเตรียมล่วงหน้า

ครูต้องเตรียมสื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามจำนวนนักเรียนดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

- 1.1 เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องการเขียนแสดงความคิดเห็น ความสำคัญของการเขียน
- 1.2 บัตรข้อความตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่าน
- 1.3 บัตรข้อความตัวอย่าง การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง จระเข้สามพัน
- 1.4 บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง แก้วที่ไม่เคยพอ
- 1.5 บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง น้านมสีแดง
- 1.6 ใบงานกิจกรรม การเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง แก้วที่ไม่เคยพอ
- 1.7 ใบงานกิจกรรม การเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง น้านมสีแดง
- 1.8 แบบประเมินการเขียน
- 1.9 แบบสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล
- 1.10 แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

- 2.1 เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องการใช้ถ้อยคำ
- 2.2 ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่าน
- 2.3 บัตรข้อความการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง ปาฏิหาริย์ของห่านน้อย

- 2.4 บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง รอยตะปู
- 2.5 บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง มุขกวางนิช
- 2.6 ใบงานกิจกรรมการเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง รอยตะปู
- 2.7 ใบงานกิจกรรมการเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง มุขกวางนิช
- 2.8 แบบประเมินการเขียน
- 2.9 แบบสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล
- 2.10 แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

- 3.1 เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องศิลปะการเขียน
- 3.2 ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึง

ผู้อ่าน

- 3.3 บัตรข้อความตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง แก้วจอมชน
- 3.4 บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง ลิงน้อยกับกะปิ
- 3.5 บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง นกอุบาทว์
- 3.6 ใบงานกิจกรรมการฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง ลิงน้อยกับกะปิ
- 3.7 ใบงานกิจกรรมการฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง นกอุบาทว์
- 3.8 แบบประเมินการเขียน
- 3.9 แบบสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล
- 3.10 แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

คู่มือการใช้ชุดการจัดการเรียนรู้ที่ 5

(สำหรับนักเรียน)

ชุดการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน ประกอบด้วย 3 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เวลาเรียนแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละ 1 ชั่วโมง ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่าน
2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่าน
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึงผู้อ่าน

วัตถุประสงค์ของชุดการจัดการเรียนรู้

เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องกำหนดให้แล้วนักเรียนสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านใน 3 ประเด็นดังนี้

1. เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล
2. เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล
3. เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึงผู้อ่านได้อย่างมี

เหตุผล

กิจกรรมการเรียนรู้

นักเรียนจะต้องทำกิจกรรมต่อไปนี้

1. ฟังคำบรรยาย ฟังคำสั่งของครู ฟังความคิดเห็นของเพื่อน
2. พูดยกข้อคำถาม พูดแสดงความคิดเห็นในกลุ่ม
3. คิดสิ่งที่ครูแถมเพื่อนกำหนด
4. อ่านสิ่งที่ครูกำหนดให้อ่าน
5. เขียนสิ่งที่ครูกำหนดให้เขียน
6. ดูและพิจารณาของที่กำหนดให้ดู
7. การทำงานร่วมกับคนอื่นในกลุ่มและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
8. การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม
9. การทำแบบฝึกเพิ่มเติม

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องการเขียนแสดงความคิดเห็น ความสำคัญของการเขียนการใช้ถ้อยคำ ศิลปะในการเขียน
2. บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน
3. บัตรข้อความตัวอย่างการเขียน
 - 3.1 การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่าน สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
 - 3.2 การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่าน สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
 - 3.3 การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึงผู้อ่าน สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เอกสารและอุปกรณ์

(แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1)

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องการเขียนแสดงความคิดเห็น ความสำคัญของการเขียน
2. บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง แก้วที่ไม่เคยพอ
3. บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง น้านมสีแดง
4. ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่าน
5. ใบงานกิจกรรมการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง แก้วที่ไม่เคยพอ
6. ใบงานกิจกรรมการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง น้านมสีแดง

(แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2)

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องการใช้ถ้อยคำ
2. บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง รอยตะปู
3. บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง มุขกวางนิช
4. ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่าน
5. ใบงานกิจกรรมการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง รอยตะปู
6. ใบงานกิจกรรมการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง มุขกวางนิช

(แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3)

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่องศิลปะการเขียน
2. บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง ถึงน้อยกับกะปิ
3. บัตรข้อความเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนอ่าน เรื่อง นกอุบาทว์
4. ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึงผู้อ่าน
5. ใบงานกิจกรรมการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง ถึงน้อยกับกะปิ
6. ใบงานกิจกรรมการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง นกอุบาทว์

แผนการจัดการเรียนรู้ การฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่าน

รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท 32101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายและการเขียนอธิบายเป็นพื้นฐานของการเขียนสื่อความในรูปแบบอื่น ๆ และเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจให้ผู้อื่นได้รับรู้ เช่น การเขียนแสดงความคิดเห็น คือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึกและอารมณ์ของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิด ความรู้สึกนั้นๆ อย่างมีเหตุผล และเป็นไปในทางสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อกำหนดเรื่องให้อ่านนักเรียนร้อยละ 80 สามารถเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล

สาระการเรียนรู้

การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความสนใจ

- 1.1 ครูสนทนากับนักเรียน โดยการตั้งคำถามว่า นักเรียนชอบอ่านหนังสือประเภทใดบ้าง

ทำไมจึงชอบ (ให้นักเรียนช่วยกันอภิปราย พร้อมบอกเหตุผล)

ขั้นที่ 2 ขั้นศึกษาหาความรู้

- 2.1 ครูให้นักเรียนศึกษาเอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง ความสำคัญของการเขียน
- 2.2 ครูให้นักเรียนศึกษาตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง จระเข้สามพัน

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกเขียนแบบตัวอย่าง

- 3.1 นักเรียนอ่านเรื่อง แก้วที่ไม่เคยพอ แล้วฝึกเขียนแสดงความคิดเห็น
- 3.2 นักเรียนศึกษาตัวอย่างการเขียนเพื่อเป็นแนวทางในการฝึกปฏิบัติ

3.3 นักเรียนฝึกเขียนโดยการเลียนแบบตัวอย่าง

ขั้นที่ 4 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้

4.1 ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนผลงานการเขียนกับเพื่อน

4.2 นักเรียนร่วมกันอ่านและวิจารณ์ผลงานการเขียนของเพื่อนภายในกลุ่ม โดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินงานเขียนของตนเองและผู้อื่น

5.1 ให้นักเรียนร่วมกันประเมินผลงานของตนเองและผลงานของสมาชิกภายในกลุ่ม

5.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มคัดเลือกผลงานที่สมาชิกในกลุ่มร่วมกันประเมินว่าดีที่สุดมา 1 ผลงานแล้วส่งตัวแทนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปความรู้จากที่เรียน

6.1 ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียนประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่อ่าน เขียนเป็นข้อสรุปลงในสมุดบันทึก

ขั้นที่ 7 ขั้นฝึกทักษะเพิ่มเติม

7.1 ครูกำหนดให้นักเรียนอ่านเรื่อง น้านมสีแดง แล้วเขียนแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 8 ขั้นฝึกการนำไปใช้ ประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้วิชาอื่น

8.1 ครูมอบหมายให้นักเรียนฝึกเขียน โดยการศึกษาค้นคว้า

8.1.1 เขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง คำพ่อสอน

8.1.2 เขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่องที่นักเรียนสนใจ 1 เรื่อง จาก

ห้องสมุด

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง ความสำคัญของการการเขียน

2. บัตรข้อความ ตัวอย่างการเขียนการเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง

จระเข้สามพัน

3. บัตรข้อความเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านเพื่อฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง แก้วที่ไม่เคย

พอ

4. บัตรข้อความเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านเพื่อฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง น้านมสีแดง

5. ใบงานกิจกรรมที่ 1 ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง แก้วที่ไม่เคยพอ

6. ใบงานกิจกรรมที่ 2 ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง น้านมสีแดง

การวัดผลและประเมินผล

1. การสังเกต

1.1 สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

1.2 สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

2. ตรวจผลงาน

2.2 ตรวจผลงานการเขียนของนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้การวัดผลและประเมินผล

1. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนรายบุคคล

2. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

3. แบบประเมินการเขียนของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

การแก้ไข / ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวกรรณิการ์ แก่นจันทร์)

ตำแหน่ง ครู คศ.2 โรงเรียนสอยดาววิทยา

เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง ความสำคัญของการเขียน

การเขียนหมายถึงการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ต่าง ๆ รวมทั้ง อารมณ์และความรู้สึก ออกมาเป็นตัวหนังสือ อย่างมีจุดมุ่งหมาย

การเขียนเป็นการสื่อสาร หรือสื่อความหมายโดยมีตัวหนังสือตลอดจน เครื่องหมายต่างๆ เป็นสัญลักษณ์ แทนถ้อยคำในภาษาพูด

การเขียนมีความสำคัญมากในชีวิตปัจจุบัน ดังเช่น ใช้ในการติดต่อสื่อสารสำหรับผู้ที่อยู่ห่างไกลกัน หรือไม่มีโอกาสพบปะกันโดยตรง

การเขียนเป็นเครื่องหมายของความเจริญ หรืออารยธรรมประการหนึ่งของมนุษย์ เป็นการแสดงออกด้านสติปัญญา และการถ่ายทอดมรดกทางด้านนี้แก่ชนรุ่นหลัง

การเขียนเป็นการระบายอารมณ์ทางหนึ่ง และใช้เป็นเครื่องมือสนองความปรารถนาของมนุษย์ให้เกิดผลตามที่ต้องการ เช่น ทำให้รู้ ให้รัก ให้เกลียด หรือเข้าใจกัน ใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์สังคม แต่ในทางตรงข้ามอาจใช้ทำลายสังคมได้

การใช้ภาษาเขียน มีข้อควรระมัดระวังมิให้เกิดการเข้าใจผิดขึ้น เช่น การเขียนสะกดการันต์ให้ถูกต้อง รวมทั้งการเขียนตัวอักษรให้ชัดเจน การวางเครื่องหมายสระและวรรณยุกต์ให้ถูกที่และการเว้นวรรคตอน การใช้ถ้อยคำ สำนวน ตลอดจนการเรียงลำดับคำในประโยคต้องสื่อความหมายที่ถูกต้องและชัดเจน ตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

ผู้เขียนต้องมีความจริงใจต่อผู้อ่าน โดยไม่บิดเบือน เพื่อมิให้เกิดความเข้าใจผิดและใช้เขียนให้เป็นประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน

เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง ความสำคัญของการเขียน (ต่อ)

หลักเกณฑ์การเขียน

หลักเกณฑ์ทั่วไปของการเขียนมี 3 ประการคือ

1. ผู้เขียนต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในการเขียน เช่น ความรู้ ข่าวสาร ความคิด หรือความเพลิดเพลิน

2. มีเนื้อเรื่อง หรือรายละเอียดที่จะเขียนเพื่อนำผู้อ่านไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ

3. ใช้รูปแบบการเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและได้ผล ตามจุดมุ่งหมาย ลักษณะของข้อเขียนที่ดี

1. มีเอกภาพ หรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ออกนอกเรื่อง

2. มีสัมพันธภาพ คือความต่อเนื่องกันไปตามลำดับ

3. มีสารัตถภาพ หมายถึงการเน้นใจความสำคัญมากกว่าพลความ

เรื่อง จระเข้สามพัน

แม่น้ำจระเข้สามพัน เป็นแม่น้ำสำคัญซึ่งอยู่ในเขตจังหวัดสุพรรณบุรี แต่เป็นที่น่าเสียดายที่แม่น้ำแห่งนี้ได้สิ้นเงินลง ไปมากแล้ว เกี่ยวกับชื่อของแม่น้ำนี้มีเรื่องเล่ากันว่า

เดิมมีสามภรรยาคนหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านเรือนที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำแห่งนี้ วันหนึ่งสองสามีภรรยาได้เดินทางไปพบกับชาวประมง ซึ่งเลี้ยงลูกจระเข้ไว้ตัวหนึ่งก็เป็นที่ต้องใจอยากจะได้ไปเลี้ยงบ้าง สองสามีภรรยาจึงอ่อนน้อมขอซื้อลูกจระเข้จากชาวประมงผู้นั้น ก็เป็นอันตกลงกันในราคา 3,000 เบี้ย เมื่อจ่ายเงินกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สองสามีภรรยาก็ไม่สามารถจะหาอาหารมาให้จระเข้กินได้ จึงตัดสินใจปล่อยจระเข้ลงไปในที่ลำนํ้าหน้าบ้านจระเข้ตัวนั้นเพื่อไปหาอาหารกินจนอ้วนหน้าสำราญแล้วก็กลับมาอนอยู่ใต้สะพานทำนํ้าของสามภรรยาเป็นประจำ ต่อมาจระเข้ตัวนั้นก็โตใหญ่ขึ้นทุกวันจนสามารถกินคนได้ แต่สามภรรยาผู้นั้นก็ยังใจกรุณาพยายามหาอาหารมาเพิ่มให้กินอยู่เสมอมิได้ขาด

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่จระเข้ตัวนั้นกำลังอยู่ใต้สะพานทำนํ้า จะเป็นด้วยมันหิวอาหารหรืออยากลิ้มรสมนุษย์ขึ้นมายังไร ไม่ทราบได้ พอชายสามีเดินลงมาทำนํ้าจระเข้ก็คาบเอาไปกินเสีย ฝ่ายภรรยาทราบเรื่องก็โกรธจระเข้เนรคุณตัวนั้นมาก ถึงกับเปล่งวาจาออกไปว่า “เมื่อกินผิวของข้าแล้วก็จงมากินข้าเสียด้วยซี จะได้ตายไปเสียด้วยกัน” และยังคงว่าจระเข้จะไม่ขาดปาก ในที่สุดก็ถูกจระเข้คาบเอาไปกินเสียอีกคนหนึ่ง ต่อมาชาวบ้านในแถบนั้นทราบเรื่องที่จระเข้กินสามภรรยาที่หาเลี้ยงมาแต่เล็ก ๆ จึงเรียกชื่อจระเข้ตัวนั้นว่า “จระเข้สามพัน” ซึ่งหมายถึงค่าตัวจระเข้ที่สามภรรยาขอซื้อมาจากชาวประมงเป็นมูลค่าถึง 3,000 เบี้ย และแม่น้ำที่จระเข้ตัวนั้นอาศัยอยู่ ชาวบ้านก็เรียกชื่อว่า “แม่น้ำจระเข้สามพัน” อยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น

จากเรื่องจระเข้สามพันนี้มีลักษณะเป็นตำนานที่เล่าขานต่อเนื่องกันมา ที่ผู้อ่านต้องใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ได้ แต่อย่างไรก็ดีตำนานที่โบราณเล่าขานสืบต่อกันมา ล้วนแล้วแต่มีอุทาหรณ์สอนใจคนรุ่นหลังไม่ให้อยู่ในความประมาท เรื่องนี้ก็เช่นกัน มีอุทาหรณ์สอนใจ คือ สอนว่าไม่ให้คนตั้งอยู่บนความประมาท โดยการนำสัตว์ร้ายมาเลี้ยงไว้อย่างใกล้ชิด ในเรื่องนี้สอนว่าอย่านำจระเข้ซึ่งเป็นสัตว์ร้ายมาเลี้ยง เพราะจะเป็นอันตรายต่อผู้เลี้ยงเช่น คู่สามีภรรยา ในเรื่องนี้ ซึ่งก็มีสุภาษิต คำพังเพยที่โบราณ สอนไว้เช่น ช้างสาร งูเห่า ที่เลี้ยงให้ได้อย่างไร ก็ยังสัญชาตญาณของสัตว์ร้ายอยู่

จากการอ่านเรื่องนี้ทำให้ได้ข้อคิดที่ว่า คนเราไม่ควรจะทำการโดยประมาท ควรจะใช้ชีวิตอย่างรอบคอบ จะได้ไม่พบกับสิ่งร้าย ๆ เข้ามาในชีวิต

ใบงานกิจกรรมที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง แก้วที่ไม่เคยพอ

แก้วที่ไม่เคยพอ

เรามักจะถูกสอนให้มองด้านดีว่า แก้วน้ำที่มีน้ำอยู่ครึ่งแก้วนั้น มีน้ำเหลือตั้งครึ่งแก้วมากกว่าที่จะมองว่าน้ำหายไปครึ่งแก้ว แต่จะมองด้านไหนก็ตาม ก็ทำให้เราคิดว่าแก้วยังขาด พร่อง ยังต้องหาน้ำมาเติมให้เต็มตลอดชีวิตที่ผ่านมา เราจะรู้สึกราวว่า เรายังมีไม่พอ ต้องมีนั่น มีนี่เสียก่อนแล้วเราจะมีอะไรเพิ่ม สิ่งหนึ่งที่เรามักไม่เคยถูกสอนก็คือ ไม่ว่าเราจะพัฒนาความสามารถในการหาเงิน หาของ หาความรักให้ได้มากสักเท่าไรก็ตาม น้ำในแก้วไม่มีวันเต็ม เพราะความอยากในใจเราไม่เคยหยุด แก้วของเราที่จะ ไต่ขึ้นไปเรื่อยๆ ไม่เคยพอ

เมื่อก่อนที่เราเคยคิดว่า ถ้าเรามีเงินล้านเราจะมีความสุข พอเรามีเข้าจริงๆ ปริมาณความต้องการมาตรฐานการครองชีพ ความเป็นอยู่ของเราที่ใครดูหน้าไปจนเราต้องหาเพิ่มเติมตลอดเวลา ซึ่งอย่าว่าแต่คนมีเงินสิบล้านร้อยล้านเลย ขนาดคนที่ไม่มีเงินเป็นหมื่นล้าน ยังหาเงินอย่างไม่รู้จักอิ่ม ไม่รู้จักพอ เมื่อก่อนเราถือกระเป๋าใบละพันก็เก๋แล้ว เดี่ยวนี้กระเป๋าผู้หญิงใบละ 7-8 แสน หรือถึงล้านก็ถือกันเกลื่อน คนที่เรารักหนักหนา ยากลำบากกว่าจะได้มา พออยู่กันไปนานๆ ใจเราก็เรียกร้องมากขึ้นๆ เห็นจุดอ่อนข้อบกพร่อง ไม่อิ่ม ไม่เต็มได้ตลอดเวลา แก้วน้ำหรือความอยากในใจเราไม่เคยหยุด ไต่หาเท่าไรก็ไม่เคยเต็ม

เคล็ดลับของความสุกก็คือ เราสามารถที่จะพยายามอย่างเต็มที่ในการที่จะหาเงินหาความรัก เหมือนหาน้ำมาใส่แก้ว แต่สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือ เราต้องเรียนรู้ที่จะปรับขนาดของแก้วให้พอดีกับ น้ำ ให้อใจเราสามารถที่จะมีความสุขสงบพอใจกับขณะนี้ เดี่ยวนี้โดยไม่ต้องรอนาคต ถ้าเรามีน้ำอยู่ครึ่งแก้ว แต่เราสามารถลดขนาดของแก้วนี้ลงจนเหลือเพียง 1 ใน 4 น้ำที่มีครึ่ง แก้ว ก็จะสันมีเกินอยู่อีกเท่าตัว มีเกินพอสำหรับเราและพอที่จะแบ่งให้คนอื่น เมื่อเราเต็ม เราก็ ไม่ต้องไปวิ่งหาน้ำมาเติมอีก มีเวลาเหลือเพื่อให้ลูก ให้คนที่เรารัก ให้กับการพัฒนาจิตใจตัวเอง ให้กับสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตเราอย่างแท้จริง

การเขียนแสดงความคิดเห็น

Grapha Unive

ใบงานกิจกรรมที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง น้านมสีแดง

น้านมสีแดง

ย้อนหลังรำลึกไปถึงวาระหนึ่ง ซึ่งรอนรอนแสงพระสุริยาอ้างว้างกลางป่าใหญ่ โพล้เพล้ลงรำไรเริ่มสนธยา แม่หมารีบลงมาตามไหล่เขากระทั่งถึงป่าโปร่ง ตั้งใจจะหาอาหาร ไปกอดผาลูกน้อยทั้งสามชีวิตซึ่งรอคอยแม่อยู่ในโพรงใต้ซอกจอมหินใหญ่ ณ หน้าผาสูงเสียด แสงดาว

แค่ถึงคราวเคราะห์ร้าย บังเอิญแม่หมาป่าพลาดพลั้งขาหลังขาหนึ่ง ไปติดกับเหล็ก ของนายพรานไพรใจฉกรรจ์ นางอกสั่นขวัญหนีตกใจเป็นที่สุด ซึ่งในนาทีอันคับขันนั้น นาง คัดลื่นใจกักขาตัวเองจนเข้าขาศิรเสรีหนีไปได้แต่เจ็บปวดแสนสาหัสเลือดไหลตลอดทาง รีบ วิ่งเซซังมาหาลูกน้อยในโพรงใต้แท่นหินใหญ่นั้น

สามลูกหมาป่าคิใจ รุมล้อมแม่หมา ขอร้องอาหาร วังเวียนซ้ายเวียนขวา รุมรอบมารดา ด้วยสุดแสนหาอาลัย แม่หมาสุดที่จะเจ็บปวดโซเซเสียวหลักล้มลงก็รีบกลับตัว อยู่ในท่าให้นมลูก จ้องมองลูกแล้วสลดใจเสียงสั่นเครือ บอกหมาว่า “ลูกเอ๋ย คินนี้แม่เหนื่อยเหลือเกินแล้ว ยังหาเหยื่อไม่ได้เลย แต่แม่ก็ยังมึนน้ำนมสีแดงเหลืออยู่ ถนอมไว้ให้ลูกทั้งสามเป็นพิเศษ แต่ต้องผลัด กันดูดดื่มทีละตัวตามลำดับ”

ลูกหมาป่ายังไร้เดียงสา ตามประสาสัตว์มันจึงดูดเลือดจากบาดแผลขาหลังตรงเข้า ขาคินนั้น ด้วยความเข้าใจผิดคิดว่าเป็นน้ำนมพิเศษ เหตุหิวจัดจึงดื่มจนอิ่มทั้งสามชีวิต กระทั่งแม่ หมาสุดอ่อนเพลียชีพจรเต้นช้าลงเพราะสูญเสียเลือดมาก ลูกหมาตัวสุดท้ายถามแม่ว่า “ทำไม น้ำนมของแม่เป็นสีแดงและปนรสน้ำหวานลูกไม่เคยกินเลย”

“ลูกเอ๋ย นี่แหละน้ำนมมีอสุคท้ายที่แม่สะสมทะนุถนอมไว้ทั้งชีวิต บัดนี้ถึงเวลาแล้ว แม่ปรารถนาให้ลูกดื่มสิ้นทั้งหัวใจ” เสียงแม่หมาค่อย ๆ แผ่วเบาลง เมื่อสายเลือดจะเหือดหายหมด ไปจากกาย สิ้นลูกว่า

“เลยสามวันไปแล้ว ถ้าแม่หลับไหลไม่ตื่นฟื้นตื่นขึ้น ขอให้พวกเจ้าซึ่งอดยากหิวโหย
และกินอดสุกซากของแม่เป็นอาหาร รับประทานโตแข็งแรงรักษาตัวเองให้ได้ สามพี่น้องอย่าทอดทิ้ง
กัน” หุตุซึกสองสามอดใจ กล่าวต่อไปว่า “วิญญาณแม่จะลาเจ้าไปแสวงหาอาหารในดวง
เดือน ถ้าเจ้าระลึกถึงแม่และความรักแท้ของแม่แต่เดิมแล้วไซ้ ให้ถูกไปเรียกหาแม่ในแจ่ม
จันทร์เจ้า ณ พันฟากฟ้าฝั่งฝัน”

พลันแม่หมากก็สิ้นแรง ชบสลับไหลขาดใจตาย

ลูกหมาเห็นแม่นั่งและสิ้นลมหายใจ ก็วันไหนรู้สึกไปถึงความตายดังที่แม่เคยเล่าให้ ฟังแต่หนหลังทั้งตามชีวิตปโยค โศกเศร้าเป็นที่สุดแล้วชบกับอสุกซากของมารดาหนึ่งน้ำตาไหล พราวจากทำนบแห่งหัวใจ ซึ่งฟังหลายอย่างไม่มีอะไรมาขวางกั้น อันความสุดที่ทุกข์โศกาดูร นั้น เปรียบกันทุกรูปนาม ไม่เว้นหม่มมนุษย์และสรรพสัตว์

การเขียนแสดงความคิดเห็น

Graphical

แผนการจัดการเรียนรู้ การฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่าน

รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท 32101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายและการเขียนอธิบายเป็นพื้นฐานของการเขียนสื่อความในรูปแบบอื่น ๆ และเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจให้ผู้อื่นได้รับรู้ เช่น การเขียนแสดงความคิดเห็น คือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึกและอารมณ์ของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิด ความรู้สึกนั้นๆ อย่างมีเหตุผล และเป็นไปในทางสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อกำหนดเรื่องให้อ่านนักเรียนร้อยละ 80 สามารถเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักการและแนวคิดของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล

สาระการเรียนรู้

การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความสนใจ

1.1 ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 6 กลุ่ม เล่นเกม ใครทำอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร

1.2 นักเรียนช่วยกันอภิปรายว่า นักเรียนได้เรียนรู้อะไรจากเกมนี้บ้าง

ขั้นที่ 2 ขั้นศึกษาหาความรู้

2.1 ครูให้นักเรียนศึกษาเอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง การใช้ถ้อยคำ

2.2 นักเรียนอ่านตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง ปาฏิหาริย์ของหาน

น้อย

ขั้นที่ 3 เลียนแบบตัวอย่าง

3.1 นักเรียนอ่านเรื่อง รอยตะปู แล้วฝึกเขียนแสดงความคิดเห็น

3.2 นักเรียนศึกษาตัวอย่างการเขียนเพื่อเป็นแนวทางในการฝึกปฏิบัติ

3.3 นักเรียนฝึกเขียนโดยการเลียนแบบตัวอย่าง

ขั้นที่ 4 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้

4.1 ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนผลงานการเขียนกับเพื่อน

4.2 นักเรียนร่วมกันอ่านและวิจารณ์ผลงานการเขียนของเพื่อนภายในกลุ่ม โดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินงานเขียนของตนเองและผู้อื่น

5.1 ให้นักเรียนร่วมกันประเมินผลงานของตนเองและผลงานของสมาชิกภายในกลุ่ม

5.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มคัดเลือกผลงานที่สมาชิกในกลุ่มร่วมกันประเมินว่าดีที่สุดที่สุดมา 1 ผลงานแล้วส่งตัวแทนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปความรู้จากที่เรียน

6.1 ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียนและแนวคิดของเรื่องที่อ่านเขียนเป็นข้อสรุปลงในสมุดบันทึก

ขั้นที่ 7 ขั้นฝึกทักษะเพิ่มเติม

7.1 ครูกำหนดให้นักเรียนอ่านเรื่อง มุขกวางนิช แล้วเขียนแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 8 ขั้นฝึกการนำไปใช้ ประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้วิชาอื่น

8.1 ครูมอบหมายให้นักเรียนฝึกเขียนโดยการศึกษาค้นคว้า

8.1.1 เขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านบทความ 1 เรื่อง

8.1.2 เขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านสารคดี 1 เรื่อง

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง การใช้ถ้อยคำ
2. บัตรข้อความ ตัวอย่างการเขียนการเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง

ปฏิกิริยาของป็นน้อย

3. บัตรข้อความเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านเพื่อฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง รอยตะปู
4. บัตรข้อความเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านเพื่อฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง มุขกวางนิช
5. ใบงานกิจกรรมที่ 1 ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง รอยตะปู
6. ใบงานกิจกรรมที่ 2 ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง มุขกวางนิช

การวัดผลและประเมินผล

1. การสังเกต
 - 1.1 สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
 - 1.2 สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. ตรวจผลงาน
 - 2.2 ตรวจผลงานการเขียนของนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้การวัดผลและประเมินผล

1. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนรายบุคคล
2. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
3. แบบประเมินการเขียนของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

การแก้ไข / ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวกรรณิการ์ แก่นจันทร์)

ตำแหน่ง ครู คศ.2 โรงเรียนสอยดาววิทยา

เอกสารประกอบการเรียนรู้ เรื่อง การใช้ถ้อยคำ

การที่จะใช้ภาษาให้ถูกต้องผู้ใช้ต้องรู้ความหมายของคำ ตามปกติคำบางคำมีความหมายไม่คงที่ เมื่ออยู่ตามลำพังหรือใช้อย่างปกติจะมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่เมื่อเข้าประโยคหรือเข้าความ ความหมายของคำอาจเปลี่ยนไป ดังตัวอย่าง เช่น

ความหมายตรง เป็นความหมายตามปกติของคำตามพจนานุกรม เช่น ถึง คว้า เลือ เป็นต้น

ความหมายเชิงอุปมา คือความหมายของคำที่กลายไปจากความหมายเดิม เช่น “ถึง” หมายความว่า “ชุกชน อยู่ไม่สุข” เหมือนถึง เป็นต้น

ความหมายแฝง เป็นความหมายย่อยที่เร้นอยู่ในความหมายใหญ่ หรือความหมายตามปกติของคำ มักจะปรากฏในคำกริยาและคำขยาย เช่นคำว่า “จิ้น” บอกให้รู้ว่าเคลื่อนจากต่ำไปหาสูง ใช้ขยายคำอื่น เป็น ยกจิ้น ตั้งจิ้น ฯลฯ

ความหมายตามบริบท ได้แก่ความหมายของคำที่ขึ้นอยู่กับความหมายในประโยค เมื่อข้อความในประโยคเปลี่ยนไป ความหมายของคำก็เปลี่ยนไปด้วย เช่น “ต้นไม้จิ้นงาม เหลือเกิน” กับ “ระยะนี้สินค้าจิ้นราคา “จิ้น” ในประโยคแรกหมายถึง “งอก” ในประโยคหลังหมายถึง “เพิ่ม” ฯลฯ

ความหมายจิตประหวัดเป็นความหมายที่เกี่ยวข้องอยู่กับประสบการณ์ ความรู้สึก หรือภูมิหลังของแต่ละคน เช่น เมื่อได้ยินคำว่า “ปลา” เด็ก ๆ จะนึกถึงปลากัด ชาวประมงจะนึกถึงปลาและการจับปลาเกษตรกรจะนึกถึงการเลี้ยงปลา เป็นต้น

เอกสารประกอบการเรียนรู้ เรื่อง การใช้ถ้อยคำ (ต่อ)

คำในภาษาไทยมีระดับไม่เท่ากัน ถ้าหากจะแบ่งคำตามที่น่าไปใช้ก็พอจะแบ่งออกได้เป็น 2 ระดับ คือ

1. คำระดับที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการ ได้แก่คำที่ใช้กันในภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน ตัวอย่างคำในระดับนี้คือ คำภาษาปากหรือภาษาตลาด คำสแลง ภาษาถิ่น ภาษาหนังสือพิมพ์คำเฉพาะหมู่ เช่น จี๋เกียจ พ่ออื้อซ่า ของขาว เป็นต้น

2. คำระดับที่ใช้อย่างเป็นทางการ ได้แก่คำที่ใช้กันในภาษาที่เป็นแบบแผนหรือภาษาของทางราชการ เช่น การแสดงปาฐกถา คำปราศรัยที่เป็นพิธีการ หรือการเขียนหนังสือราชการ ตัวอย่างคำระดับนี้คือคำสุภาพและราชาศัพท์

การใช้คำในการเขียนและการพูด เมื่อรู้จักคำต่าง ๆ ดีและมากพอแล้วก็ถึงขั้นเลือกคำมาใช้ให้ถูกที่ โดยการยึดหลักดังนี้

ใช้คำให้ถูกต้องและตรงตามความหมาย ได้แก่

การใช้คำที่มีความหมายหลายอย่าง เช่น “ขึ้น” ฯลฯ

การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น ตัดขาด กับ จัดข้อ ดู กับ แล เป็นต้น

การใช้คำที่มีความหมายโดยนัย เช่น กิน เสือ ชักฟอก เป็นต้น

การใช้ลักษณะนาม คำบุพบท อาการนาม และ คำพ้อง จะต้องใช้ให้ถูกต้องตรงตาม

ความหมาย

เอกสารประกอบการเรียนรู้ เรื่อง การใช้ถ้อยคำ (ต่อ)

การใช้คำให้เหมาะสม ได้แก่

การใช้คำให้เหมาะสมแก่กาลเทศะ ต้องรู้ว่าโอกาสใดและสถานที่เช่นไร
จะใช้คำอย่างไรจึงจะเหมาะสม

การใช้คำให้เหมาะสมกับบุคคล คำบางคำจะใช้ได้เฉพาะบุคคลบางระดับ
เท่านั้น เช่น พระสงฆ์อาพาธ สุนัขกิน พระเจ้าแผ่นดินเสวย เป็นต้น

ใช้คำให้เหมาะสมกับข้อความ เช่น สุนัขออกอุก คินคลอดบุตร เป็นต้น

ใช้คำให้ชัดเจน ได้แก่

การใช้คำที่รู้จักกันอยู่แล้ว เช่น คำ “ทักษะ” ไม่ควรใช้ ควรใช้คำว่า
“ความชำนาญ” จะดีกว่า

ใช้คำที่เป็นรูปธรรมแทนคำนามธรรม เช่น กลมเกลี้ยง บินปรือ
เปรี้ยวปร้าง เป็นต้น

ใช้คำให้มีน้ำหนัก ได้แก่

การใช้คำเท่าที่จำเป็น

การใช้คำเปรียบเทียบ คำพังเพย สุภาษิต

การใช้คำซ้ำ ๆ กัน เพื่อให้เกิดน้ำหนักขึ้น เช่น “ใครจักใคร่ค้าช้างค้า”
เป็นต้น

การใช้คำให้ถูกต้องตามระเบียบของภาษา รวมทั้งการใช้ตัวสะกด การันต์

เรื่อง ปาฏิหาริย์ของห่านน้อย

ห่านน้อยวิ่ง วิ่ง และวิ่ง ไปตามตีนถั่วที่คลุมสติไว้ไม่อยู่ สักพักหนึ่งมันก็ถลาถลึงลงในร่องน้ำที่ขวางหน้า พอลงน้ำได้รู้สึกใจชื้นขึ้นมาเป็นกอง ริมตะกอยพริบเดียวข้ามร่องน้ำไปขึ้นยังตลิ่งอีกฝั่งหนึ่ง แล้วยังคงวิ่งต่อไปอย่างหัวซุกหัวซุน จนกระทั่งรู้สึกเหนื่อยจึงค่อย ๆ ชะลอฝีเท้าลง และไปหยุดอยู่ใต้กอไผ่ป่าในที่สด

พักหายเหนื่อยแล้ว มันจึงเริ่มลำดับเหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้ ห่านน้อยจำได้ว่าเมื่อตอนรู้อยู่เลื้อยตรงเข้ามา มันพยายามซ่อนตัวอย่างนิ่งเงียบที่สุด แต่ด้วยอำนาจของรู้อย่างทำให้เปลือยตัวร้องออกมา ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้สึกรู้สีก่อนเลย งูเหลือมมีคบะเหมือนมนต์ขลัง สามารถสะกดเหล่าสัตว์ป่ามิให้ขยับกายได้ และเมื่อห่านน้อยส่งเสียงร้องมันก็พุ่งเข้ามา แต่การส่งเสียงร้องคราวนี้ เป็นการช่วยชีวิตของตัวเองไว้แทบไม่น่าเชื่อ เพราะเสียงร้องของห่านน้อยทำให้กลุ่มหนูทุกตัวที่ซุกตัวอยู่ใต้ขอนไม้ตกใจ มันเหล่านั้นซุกตัวหลบรู้อยู่เช่นเดียวกัน และส่งเสียงร้องขึ้นมา พร้อมกับวิ่งกระเจิงออกจากรังมายืนนั่งรับเคราะห์แทนห่านน้อย งูเหลือมที่กำลังหิวจัด เมื่อเห็นหนูก็พุ่งเข้าไปไล่ทันที แม่หนูตัวใหญ่ที่สุดเลยต้องกลายเป็นอาหารไปอย่างน่าสงสาร ส่วนห่านน้อยก็พรวนพราววิ่งหนีด้วยความตกใจ เฉพาะบุญที่รู้อยู่มีแม่หนูอยู่ในปาก ทำให้รอดตายมาได้ รวกับปาฏิหาริย์อีกครั้งหนึ่ง

ตัวอย่าง การเขียนแสดงความคิดเห็น

จากการอ่านเรื่องนี้ เป็นการกล่าวถึงกฎเกณฑ์วิถีชีวิตของธรรมชาติ จากเหตุการณ์ในเรื่องผู้ที่อ่อนแอว่าย่อมตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่า หรือถ้าเชื่อมโยงกับการดำรงชีวิตของมนุษย์ก็คือ คนโง่ย่อมเป็นเหยื่อของคนฉลาด แต่ประเด็นสำคัญของเรื่องนี้ ที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านได้ทราบว่าการกระทำบางอย่างอาจเป็นอันตรายต่อตนเอง และก็อาจเป็นการช่วยชีวิตของตนเองได้ นอกจากนี้ยังอาจเป็นอันตรายต่อผู้อื่นได้เช่นกัน การส่งเสียงร้องด้วยความตกใจโดยที่ไม่ตั้งใจของห่าน ได้นำพาอันตรายมาสู่ตัวเอง ทำให้รู้ที่ซ่อนตัวของห่าน แต่ในขณะเดียวกัน ก็ทำให้ความตกใจให้กับกลุ่มหนูทุกที่ซ่อนตัวอยู่ตกใจวิ่งออกมา ซึ่งเป็นการช่วยชีวิตของห่านโดยบังเอิญ และเป็นการทำอันตรายต่อชีวิตของแม่หนูทุกโดยที่ห่านไม่ได้ตั้งใจอีกด้วย

ดังนั้นพวกเราทุกคนจึงควรทำการใด ๆ ด้วยความระมัดระวังเพราะอาจจะเป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่นได้ พร้อมทั้งควรพิจารณาทำสิ่งที่ประโยชน์ต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และสังคมต่อไป

ใบงานกิจกรรมที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง รอยตะปู

รอยตะปู

มีเด็กน้อยคนหนึ่งอารมณ์ไม่ค่อยจะดี พ่อของเขาจึงให้ตะปูกับเขา 1 ถุง และบอกว่า “ทุกครั้งที่ลูกรู้สึกไม่ดี โมโห หรือโกรธใคร ก็ตามให้ตอกตะปู 1 ตัวลงไปที่รั้วหลังบ้านก็แล้วกัน” วันแรกผ่านไป เด็กน้อยตอกตะปูเข้าไปที่รั้วถึง 37 ตัว วันที่ 2 วันที่ 3 และแต่ละวันที่ผ่านไป ผ่านไป จำนวนตะปูก็ค่อย ๆ ลดลง ๆ เพราะเด็กน้อยรู้สึกว่าการรู้จักควบคุมอารมณ์ของตัวเองให้สงบ ง่ายกว่าการตอกตะปูตั้งเยอะ

แล้ววันหนึ่ง หลังจากที่เขาสามารถควบคุมตัวเองได้ดีขึ้น ใจเย็นมากขึ้น เขาจึงเดินไปหาพ่อเขาเพื่อบอกว่า เขาคิดว่าเขาไม่จำเป็นต้องตอกตะปูแล้ว เพราะเขาได้เปลี่ยนไปแล้ว เขาสามารถควบคุมตัวเองได้ดีมากขึ้น ไม่มั่วหะลุเหมือนแต่ก่อนแล้ว พ่อยิ้ม แล้วบอกกับลูกชายว่า “ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ลองพิสูจน์ให้พ่อดูสิ ทุก ๆ ครั้งที่ลูกสามารถควบคุมอารมณ์รุนแรงของตัวเองได้ ให้ถอนตะปูออกจากรั้วหลังบ้านครั้งละ 1 ตัวนะ

วันแล้ววันเล่า เด็กชายก็ค่อย ๆ ถอนตะปูออกทีละตัว ๆ จนในที่สุด วันหนึ่ง ตะปูทั้งหมดก็ถูกถอนออก เด็กชายดีใจมากรีบวิ่งไปบอกพ่อของเขาว่า “ผมทำได้แล้วครับ ในที่สุดผมก็ทำได้สำเร็จ” พ่อไม่ได้พูดว่าอะไร แต่เงยมือลูกของเขาไปที่รั้วนั้น แล้วบอกว่า “ลูกทำได้ดีมากที่นี่ ลองมองกลับไปที่รั้วสิ ลูกเห็นไหมว่ารั้วมันไม่เหมือนเดิม มันไม่เหมือนกับที่มันเคยเป็นก่อนหน้านี้ ลูกจำไว้นะ ว่าเมื่อไหร่ที่เราทำอะไรลงไปด้วยการใช้อารมณ์ สิ่งนั้นมันจะเกิดรอยแผล เหมือนกับการเอามีดไปกรีดหรือแทงใครเข้าต่อให้ใช้คำพูดว่า “ขอโทษ” ไว้เสมอนะ ไม่ว่าเขาจะยกโทษให้เราหรือไม่ก็ตามนะ จำได้อีกด้วยว่า สิ่งที่มีมันเกิดขึ้น รอยร้าวที่เกิดขึ้นกับเขา เขาอาจจะไม่มีวันลืมนมันได้...ตลอดไป

รอยตะปู (ต่อ)

สิ่งสำคัญคือ รู้ทันความโกรธให้เร็วที่สุด ทันทีที่สติรู้ทันว่าเราปล่อยให้ความโกรธครอบงำ อย่างน้อยมันจะหยุดเฟื่องโทษคนอื่น วางความยึดมั่นว่าเราถูกลงเป็นจุดเริ่มต้นของการแก้ไขสถานการณ์ ดีกว่าปล่อยให้ความยึดมั่น ตัวเองถูกเสมอ หรือที่ภูมิต้านทานทำลายทุกอย่าง รวมทั้งชีวิตเราเอง

การเขียนแสดงความคิดเห็น

Grapha University

ใบงานกิจกรรมที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง มุษกวางนิช

มุขกวางนิช

ดร.ศักดิ์ศรี แย้มนาคา

“ในโลกนี้มีเศรษฐีมหาเศรษฐี ซึ่งเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวอยู่มากมายนับไม่ถ้วน สามารถสร้างฐานะเป็นปึกแผ่นมั่นคง โดยมันสะสมทรัพย์เพิ่มพูนขึ้นตามลำดับ นั่นไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไร เพราะเงินย่อมต้องเงิน เมื่อมีเงินเป็นทุนรอนอยู่แล้วก็ย่อมทำให้ผลงอกเงยเป็นธรรมดาแต่คนอย่างข้าพเจ้าซิ ไม่มีเงินแม้แต่เก็ดเดียวในกระเป๋ายังสามารถสร้างฐานะตัวเองขึ้นเป็นเศรษฐีใหญ่ได้ ทั้งนี้จะว่าพระลักษณะมีเทวีแห่งโชคทรงเกื้อหนุน ข้าพเจ้าว่าสติปัญญาการรู้จักเหตุผลและความบากบั่นพยายามร่วมกันเข้ากันแหละเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าสามารถฟันฝ่าอุปสรรคนานาในชีวิตจนประสบความสำเร็จในที่สุด ข้าพเจ้าคือใคร ท่านจะได้ทราบในบัดนี้”

ข้อความดังกล่าวนี้เป็นอารัมภบทที่สหายผู้หนึ่งของข้าพเจ้าเป็นผู้กล่าวในการกินเลี้ยงสังสรรค์ระหว่างหมู่พ่อค้า นักธุรกิจ ซึ่งมักจะนัดพบกันเป็นครั้งคราว ในการพบปะครั้งนี้ถึงคราวที่เขาจะต้องเป็นผู้เล่าประสบการณ์ของเขาให้เราฟังบ้างแล้วจึงเล่าประวัติตนเองโดยเริ่มต้นจากข้อความอันน่าคิดอันน่าใคร่ครวญดังกล่าวนี้เขาได้พรรณาเรื่องราวอันน่าประทับใจเกี่ยวกับตัวเขาดังต่อไปนี้ ใคร ๆ เขาพากันเรียกข้าพเจ้าว่า มุขกวางนิช (พ่อค้าหนู) ทั้ง ๆ ที่ชื่อจริง ๆ ของข้าพเจ้าไม่ใช่ชื่อนั้น ข้าพเจ้าไม่ใช่ชื่อหนู และไม่เคยเลี้ยงหนูไว้ขาย จะว่าข้าพเจ้าก็ไม่ใคร่จะชอบหนูด้วยซ้ำ เพราะเป็นสัตว์สกปรกน่าขยะแขยงนี่กระไร ชีวิตของข้าพเจ้าเพียงแค่พัวพันชั่วระยะเวลาอันสั้นเท่านั้นเอง

ข้าพเจ้าเป็นลูกกำพร้า บิดาตายตั้งแต่ข้าพเจ้าอยู่ในครรภ์มารดา เมื่อบิดาตายโดยกะทันหันมารดาของข้าพเจ้าก็ประสบความเดือดร้อนแสนเจ็บญ ถูกพวกญาติพี่น้องที่ชั่วช้ารุมกันทั้งแย่งชิงทรัพย์สมบัติจนไม่มีอะไรเหลือเหลือ

เมื่อประสบความหายนะสิ้นเนื้อประดาตัวเช่นนี้ มารดาก็ไม่อาจอยู่ต่อไปได้อีก ต้องหลบหนีไปหาที่พักใหม่ในแดนไกล ไปได้รับความอนุเคราะห์จากพ่อค้าผู้เป็นเพื่อนเก่าของพ่อชื่อกุมารทัตต์ ซึ่งมีน้ำใจให้ที่อยู่อาศัยพอซุกหัวนอนไม่ต้องเร่ร่อนต่อไป ณ ที่นี้มารดาก็คลอดข้าพเจ้าผู้ซึ่งโชคชะตาได้กำหนดไว้แล้วว่า ต้องทำหน้าที่เลี้ยงดูมารดาต่อไปในอนาคต

เมื่อข้าพเจ้ายังเล็กอยู่นั้น มารดาของข้าพเจ้าต้องทำงานหนักมากเป็นสองเท่าของแต่ก่อน เพราะไหนจะต้องเลี้ยงดูพุ่มพักข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา เพิ่มภาระมากขึ้นไปอีกอย่างไรก็ดี มารดาของข้าพเจ้าก็มีความอดทนเป็นเลิศไม่ปริปากบ่น แม้จะเหนื่อยยากปานใด แม้ไม่มีเงินจะจ้างครูมาสอนหนังสือข้าพเจ้า มารดาก็อุตส่าห์ไปกราบกรานครูอันนวยนขอให้เขารับข้าพเจ้าเป็นศิษย์โดยมอบของขวัญเล็ก ๆ น้อยๆ ให้นานทีปีหน ซึ่งครูก็ไม่เกี่ยงจนอะไร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูมีความสงสารและเมตตาข้าพเจ้าก็ได้ จึงสอนให้อาบุญมารดาขอให้ครูสอนข้าพเจ้าเพียงสองอย่าง คือสอนให้อ่านออกเขียนได้ประการหนึ่ง และสอนให้คิดเลขได้อีกประการหนึ่ง ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าเป็นลูกชายพ่อค้าโดยหน้าที่ของบรรดาไวศยยะ ก็จะต้องทำการค้าและธุรกิจต่าง ๆ เจ้าก็ต้องเจริญรอยตามแบบนั้นนะลูก ในเมืองนี้มีพ่อค้าผู้หนึ่งร่ำรวยเป็นเศรษฐีใหญ่เขาชื่อ วิสาจิละ ปกติชอบเอื้อเฟื้อให้เงินยืมแก่คนจนที่เป็นผู้ติดยากเจ้าจงไปหาเขาและอ้อนวอนขอให้เขาช่วยเหลือ เรื่องทุนรอนทำการค้าของเจ้าเขาคงจะช่วยเหลือให้เจ้าได้ตั้งเนื้อตั้งตัวสำเร็จเป็นแน่แท้ ไปเถะลูก”

เมื่อได้ฟังดังนั้น ข้าพเจ้าก็รีบเดินทางไปพบท่านเศรษฐีทันที ขณะที่ข้าพเจ้าก้าวเข้าไปพันประตูบ้าน ก็ได้ยินเสียงท่านเศรษฐีกำลังเฝ้าโต๊ะโรชาชนุ่มคนหนึ่งอย่างหัวเสียว่า

“นี่แกเห็นไหม มีหนูตายอยู่บนพื้นนี้ตัวหนึ่ง นี่นะนะ ถ้าเป็นคนเองงานเอการจริงละก็ แกเอ๋ย เขาอาจจะตั้งตัวได้เพียงเริ่มต้นจากหนูตายตัวเดียวเท่านั้น แล้วแกละเจ้าคนบัดซบ ข้าให้ทุนแก่ไปตั้งตัว หมาเงินหมดทองไปตั้งเท่าไร แล้วเจ้าทำให้นั่งอกเงยขึ้นมาได้บ้างไหมหือ แม้แต่ดอกเบี๋ยก็ไม่ได้ ถ้าไรก็ไม่มี มีหน้าซ้ำเงินต้นยังสูญอีก เจ้ามันคนไม่เอาถ่านเสียเลยเอาดีไม่ได้”

เมื่อได้ยินเสียงคังนั้ ข้าพเจ้าก็รีบเข้าไปคารวะท่านเศรษฐีวิสาขิตะ พลังกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“ได้เฝ้าขอรับ กระผมขอหนูดายตัวนี้เพื่อเอาไปคั้งทุนหาเลี้ยงชีพนะขอรับ” กล่าวจบข้าพเจ้าก็หยิบหนูดายตัวนั้นจึ้นวางบนฝ่ามือ และจัดแจงเขียนใบเสร็จรับเงินแผ่นหนึ่งมอบให้ท่านเศรษฐีเพื่อเป็นหลักฐาน ซึ่งท่านก็รับเก็บใส่สำปฏ (หีบกระดาษสำหรับใส่เอกสาร) ทันที เมื่อข้าพเจ้าอำลาท่านและเดินออกมานั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเศรษฐีหัวเราะอย่างกึกก้องเหมือนขบขันเต็มที แต่ข้าพเจ้ามิได้สนใจ

ข้าพเจ้านำหนูดายตัวนั้นไปขายแก่พ่อค้าผู้หนึ่ง ซึ่งเลี้ยงแมวไว้เป็นสัตว์เลี้ยง โดยแลกกับถั่วเขียวปนเพียงสองฟายมือ ข้าพเจ้าทำขนมถั่วจากถั่วเขียวปนได้หลายแผ่น จากนั้นก็เอาขนมถั่วใส่กระบะพร้อมด้วยคนโทน้ำหนึ่งใบ ไปนั่งได้ร่มไม้ตรงทางสี่แยกนอกเมือง คอยเวลาที่พวกคนตัดฟืนจะผ่านมา พอเห็นคนแบกฟืนเดินมามีท่าทางอ่อนแรงอดิโรยเพราะทำงานมาทั้งวัน ข้าพเจ้าก็เรียกให้เขาแวะมาพักเหนื่อยเสียก่อน ให้ขนมถั่วเขากินพร้อมกับน้ำเย็นชื่นใจจากคนโทดินเผา คนตัดฟืนแต่ละคนก็มอบไม้ฟืนให้แก่ข้าพเจ้าคนละสองคู้นเป็นค่าตอบแทนน้ำใจ ข้าพเจ้าเอาฟืนไปขายได้เงินส่วนหนึ่งเก็บไว้ อีกส่วนหนึ่งนำไปซื้อถั่วเขียวปนมาทำขนมถั่วไปแลกฟืนที่นอกเมืองอีก ทำดังนี้ได้สามวัน ข้าพเจ้าได้ฟืนมาเก็บไว้อีกกองโต พอถึงวันที่สี่ เกิดฝนตกหนักติดต่อกันไปถึงสามวัน เกิดการขาดแคลนฟืนอย่างมากในเมืองนั้น ข้าพเจ้าขนฟืนที่คู้นไว้ออกไปขายจนหมด ได้เงินตั้งหลายปณะ ด้วยเงินจำนวนนี้เองข้าพเจ้าก็นำมาลงทุนตั้งร้านขายของขนาดเล็ก ๆ ขึ้นร้านหนึ่ง พยายามเก็บหอมรอมริบมีความเป็นอยู่อย่าง มัธยัสถ์ เอาใจใส่ในกิจการค้า เป็นคนหูไวตาไว รู้จักปรับปรุงเปลี่ยนแปลงขายสินค้าที่เหมาะสมแก่ตลาด เหมาะแก่กาลสมัย มีความอดทนหนักเอาเบาสู้ขายกิจการงานออกไปทีละเล็กทีละน้อย จนกระทั่งสามารถดำเนินกิจการค้าใหญ่โต ถึงกับส่งสินค้าไปขายต่างเมือง โดยกองคาราวานมากมาย

ในกาลต่อมา เมื่อข้าพเจ้าเป็นที่นับหน้าถือตา เป็นที่ยอมรับในสังคมแล้ว ใคร ๆ พากันเรียกขานข้าพเจ้าในฉายานามว่า มุขกวางนิช เพราะข้าพเจ้าสามารถตั้งตัวขึ้น ได้จนเป็น มั่งคั่งด้วยชนสารสมบัติเห็นปานนี้ ก็เพราะข้าพเจ้าเริ่มต้นกิจการงานโดยใช้หนูตายเพียงตัว เดียวเท่านั้น และด้วยความจริงเช่นนี้แล ข้าพเจ้าจึงขอยืนยันด้อยค่าเบื้องต้นว่า

“คนบางคนอาจตั้งตัวได้ทั้งๆ ที่เมื่อแรกเริ่มนั้น เขาไม่มีเงินในกระเป๋าเลยแม้แต่
เก็ดเดียว”

การเขียนแสดงความคิดเห็น

Grapha Unit

แผนการจัดการเรียนรู้ การฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึงผู้อ่าน

รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท 32101

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายและการเขียนอธิบายเป็นพื้นฐานของการเขียนสื่อความในรูปแบบอื่นๆ และเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจให้ผู้อื่นได้รับรู้ เช่น การเขียนแสดงความคิดเห็น คือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึกและอารมณ์ของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิด ความรู้สึกนั้นๆ อย่างมีเหตุผล และเป็นไปในทางสร้างสรรค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อกำหนดเรื่องให้อ่านนักเรียนร้อยละ 80 สามารถเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสาร ไปถึงผู้อ่านได้อย่างมีเหตุผล

สาระการเรียนรู้

การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความสนใจ

1.1 ครูให้นักเรียนเล่นเกม จับคู่อ่านเขียน โดยให้นักเรียนจับคู่แล้วตกลงกันว่าใครจะเป็นผู้อ่านข้อความ และใครเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่ง เช่น

1.1.1 วาดภาพสัตว์ปีก 2 ชนิด

1.1.2 เขียนชื่อ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม 3 ชนิด

1.1.3 เขียนคำคล้องจอง 3 พยางค์ 4 ชุด

1.2 ครูกับนักเรียนช่วยกันพิจารณาผลงานแล้วอภิปรายเปรียบเทียบผลงานว่าคู่ของใครปฏิบัติตามคำสั่งได้ดีถูกต้องที่สุด

ขั้นที่ 2 ขั้นศึกษาหาความรู้

- 2.1 ครูให้นักเรียนศึกษาเอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง ศิลปะการเขียน
- 2.2 นักเรียนอ่านตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง แก้วจอมชน

ขั้นที่ 3 เลียนแบบตัวอย่าง

- 3.1 ให้นักเรียนอ่านเรื่อง ลิงน้อยกับกะปิ แล้วฝึกเขียนแสดงความคิดเห็น
- 3.2 ให้นักเรียนศึกษาตัวอย่างการเขียนอธิบายเพื่อเป็นแนวทางในการฝึกปฏิบัติ
- 3.3 นักเรียนฝึกเขียนโดยการเลียนแบบตัวอย่าง

ขั้นที่ 4 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้

- 4.1 ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนผลงานการเขียนกับเพื่อน
- 4.2 นักเรียนร่วมกันอ่านและวิจารณ์ผลงานการเขียนของเพื่อนภายในกลุ่ม โดยมีครู

เป็นผู้คอยให้คำแนะนำ

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินงานเขียนของตนเองและผู้อื่น

- 5.1 ให้นักเรียนร่วมกันประเมินผลงานของตนเองและผลงานของสมาชิกภายในกลุ่ม
- 5.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มคัดเลือกผลงานที่สมาชิกในกลุ่มร่วมกันประเมินว่าดีที่สุดมา 1 ผลงานแล้วส่งตัวแทนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปความรู้จากที่เรียน

- 6.1 ครูนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียนถึงสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสารไปถึงผู้อ่านเขียนเป็นข้อสรุปลงในสมุดบันทึก

ขั้นที่ 7 ขั้นฝึกทักษะเพิ่มเติม

- 7.1 ครูกำหนดให้นักเรียนอ่านเรื่อง นกอุบาทว์ แล้วเขียนแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 8 ขั้นฝึกการนำไปใช้ ประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้วิชาอื่น

- 8.1 ครูมอบหมายให้นักเรียนฝึกเขียนโดยการศึกษาค้นคว้า
 - 8.1.1 เขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง ความสุขของกะทิ
 - 8.1.2 เขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง ที่นักเรียนสนใจ 1 เรื่อง จาก

ห้องสมุด

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง ศิลปะการเขียน
2. บัตรข้อความ ตัวอย่างการเขียนการเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง

แก้วจอมชน

3. บัตรข้อความเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านเพื่อฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง ลิงน้อยกับ

กะปิ

4. บัตรข้อความเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านเพื่อฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง นกอุบาทว์
5. ใบงานกิจกรรมที่ 1 ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง ลิงน้อยกับกะปิ
6. ใบงานกิจกรรมที่ 2 ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นเรื่อง นกอุบาทว์

การวัดผลและประเมินผล

1. การสังเกต
 - 1.1 สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
 - 1.2 สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. ตรวจผลงาน
 - 2.2 ตรวจผลงานการเขียนของนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้การวัดผลและประเมินผล

1. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนรายบุคคล
2. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
3. แบบประเมินการเขียนของนักเรียน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

การแก้ไข / ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวกรรณิการ์ แก่นจันทร์)

ตำแหน่ง ครู คศ.2 โรงเรียนสอยดาววิทยา

เอกสารประกอบการสอนเรื่อง ศิลปะการเขียน

งานเขียนที่ดีนั้นนอกจากจะต้องรู้จักการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนและยกประโยคให้ถูกต้องเหมาะสมตามแบบแผนของภาษาไทยที่ดีแล้ว ผู้เขียนยังจะต้องคำนึงถึงศิลปะในการเขียน ดังนี้

1. ไวยากรณ์

ไวยากรณ์ หมายถึง การใช้ถ้อยคำในการสื่อความหมายอย่างมีชั้นเชิง ทำให้ผู้อ่านสามารถสร้างภาพได้ตรงตามจินตภาพที่ผู้เขียนสร้างไว้

ไวยากรณ์แบ่งออกได้ตามลักษณะของภาษาและจุดมุ่งหมายของการเขียนได้ดังนี้

1) บรรยายไวยากรณ์ คือ ไวยากรณ์ที่เขียนขึ้นเพื่อให้รายละเอียดตามข้อเท็จจริงของสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจและสามารถมองเห็นภาพได้อย่างชัดเจนตามตัวอักษรที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้นมา ผู้เขียนจะเขียนลำดับข้อมูลให้เกิดความกระชับชัดเจนจนผู้อ่านสามารถลำดับเหตุการณ์ เรื่องราวได้อย่างต่อเนื่อง งานเขียนที่มักจะใช้เทศนาไวยากรณ์ได้แก่ งานเขียนทางวิชาการ ตำรา บทความทางวิชาการ ชีวประวัติ การบรรยายหรือการเล่าเรื่องต่าง ๆ

2) พรรณนาไวยากรณ์ คือ ไวยากรณ์ที่เขียนขึ้นเพื่อนำให้เห็นรายละเอียดปลีกย่อยของสิ่งต่าง ๆ เพื่อจะเน้นถึงอารมณ์และความรู้สึกที่ถ่ายทอดมาของผู้อ่านเป็นการใช้ภาษาถ้อยคำที่มีความสละสลวยเต็มไปด้วยศิลปะภาพพจน์ เพื่อสร้างอารมณ์สะเทือนใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้อ่าน ผู้เขียนจะเลือกหยิบจุดเด่นของสิ่งต่าง ๆ ที่ต้องการเน้นเป็นพิเศษมาใส่รายละเอียดเพื่อสร้างจินตภาพแก่ผู้อ่าน งานเขียนที่มักจะใช้พรรณนาไวยากรณ์ได้แก่ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ ตัวละคร ในเรื่องสั้น และนวนิยาย การเขียนแสดงความรู้สึกของบุคคลต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ

เอกสารประกอบการสอนเรื่อง ศิลปะการเขียน (ต่อ)

3) เทศนาโวหาร คือ โวหารที่เขียนขึ้นเพื่อให้เหตุผล หลักฐานอ้างอิงเพื่อนำมาประกอบ ข้อเขียน เพื่อต้องการให้ผู้อ่านคล้อยตาม เชื่อถือ และนำไปสู่การปฏิบัติ เป็นการเขียนในลักษณะ ชักจูง โน้มน้าวใจผู้อ่าน งานเขียนที่มักจะใช้เทศนาโวหาร ได้แก่ โอวาท คำสอน สาร โน้มน้าวชักจูงใจ บทความแสดงความคิดเห็น บทความแนะนำ ข้อเขียนแสดงทรรศนะในเรื่องต่าง ๆ

4) สารกโวหาร คือ โวหารที่เขียนขึ้นเพื่อให้ตัวอย่าง อุทาหรณ์เหตุการณ์ข้อเท็จจริงนิทาน เพื่อประกอบงานเขียนที่ใช้โวหารหลักได้แก่ บรรยายโวหาร และเทศนาโวหาร

5) อุปมาโวหาร คือ โวหารที่เขียนขึ้นเพื่อให้ข้อเปรียบเทียบ เพื่อให้งานเขียนที่ใช้โวหารหลักเด่นชัดยิ่งขึ้นการเขียนโวหารชนิดนี้จะต้องใช้ความเปรียบตามที่มีกำหนดไว้แต่ดั้งเดิมตามสำนวนไทย

ตัวอย่างของโวหารประเภทต่าง ๆ

บรรยายโวหาร

กรวดน้ำเสร็จ อุทิศส่วนกุศลให้ใครต่อใครแล้วยายก็ล้างขันอีสัมเข้าหลานสายวัยสิบแปดของยายเดินมาเมียง ๆ อยู่ ทำมันจะกลัวยายเป็นลมจมน้ำตาย มันเคยบอกยายบ่อย ๆ ว่าให้ล้างขันกรวดน้ำบนบ้านก็ได้ ทำไมจะต้องลงมาดินท่าทุกวัน ยายก็ว่าดินท่ามันใกล้แค่นี้ทำไมจะต้องไปใช้น้ำในคุ่มให้เปลือง ยิ่งตอนนี้ น้ำหลากปรี่มฝั่ง ไม่ต้องลงกระไดยังสบาย ยายไม่กลัวอย่างที่อีสัมเข้ามันกลัว ยายไม่กลัวเป็นลมจมน้ำตาย แม้จะเป็นเวลาที่แม่น้ำหลากกล้า ยายสนิทกับแม่น้ำสายนี้ ยายเกิดจากแม่น้ำสายนี้

เอกสารประกอบการสอนเรื่อง ศิลปะการเขียน (ต่อ)

สมัยที่ยายเป็นสาวนั้น ดินทำไม่ได้อยู่ตรงนี้ ยายจำได้ว่ายายต้องเดินจากเรือนมาที่ดินทำเมื่อก่อน มีดินฝรั่งใหญ่ และคันไทรใบหนายู่ตรงดินทำนี้ ตอนนั้นมันหายไปแล้วหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ยายก็ไม่ได้จำ รู้แต่ว่ามันนานมาแล้ว

น้ำเตงคลั่งพังลงทุกที ยิ่งเดือนสิบเอ็ดสิบสองน้ำหลาก สายน้ำพุ่งแรงแทงเข้าตรงบ้านของยาย พอดีเขียว ผึ้งชะโน้นดินมันงอก แม่น้ำสุพรรณช่วงนี้คิดว่าสมัยที่ยายเป็นสาว

(วาณิช จรุงกิจอนันต์ . เพลงใบไม้ . หน้า 15-16)

พรรณนาโวหาร

ระเบียบค่านหลังนั้นทำเป็นเลื่อยลอย ปกคลุมด้วยเถาวัลย์หนาที่ขึ้นออกไปเหนือสวนญี่ปุ่น ซึ่งจัดไว้ประณีต ทางเดินซึ่งปูด้วยหินกลม ๆ ห่าง ๆ กัน มีหญ้าขึ้นเขียวชอุ่มทอดกว่นไปจนจรดธารน้ำจำลอง ซึ่งจัดเป็นเกาะแก่งคดเคี้ยว ริมน้ำปลูกต้นกล้วยใหญ่ทอดกิ่งก้านสาขารู้อยู่เหนือ พุทธรักษาสี่เหลี่ยมแดงออกดอกสะพรั่ง บนก้อนหินกลางลำธารตั้งตะเกียงหินสีขาว โพลนเด่นตระหง่านชิดกำแพงบ้านเป็นพวงอ้อหนาที่ปลูกดอกไม้ว

(โรสตาเรน . เภา . หน้า 170)

เอกสารประกอบการสอนเรื่อง ศิลปะการเขียน (ต่อ)

เทศนาโวหาร

... ตัวการที่ทำให้แก้ปัญหาไม่ออก และยังทำให้ปัญหายิ่งยุ่งเหยิงหนักเข้านั้น คือใจหรือความคิดที่ไม่เป็นกลาง ซึ่งเรียกว่าอคติหรือความลำเอียง คนเราเมื่อมีความลำเอียงแล้วก็มองไม่เห็นความจริง ถึงจะเห็นก็ไม่ยอมรับ และเมื่อไม่เห็นหรือไม่รับความเป็นจริงก็ทำให้มองไม่เห็นต้นเหตุแห่งปัญหาและแก้ปัญหาไม่ออก ...

(พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช . พระบรมราโชวาท . หน้า 59)

อุปมาโวหาร

ความคิดเพียงโน้ลเดียววินาทีนั้นเองที่จุดกระชากจรวดวีรชี้นมาจากภาวะแข็งดั่งดั่งต้องคำสาป ... เธอคงไม่มีวันรวดเร็วฉับไวได้เท่าครั้งนี้อีกแล้วตลอดชีวิต !

... ร่างประเปรียวพุ่มพรวรรวกับลูกธนู ... รวกับใครสักคนเป็นกำลังเสริมส่งอยู่ที่ปลายเท้าของเธอ โอบอุ้มจนมันแทบไม่ติดพื้น ...

(ในบ่วงมนตรา : ปิยะพร ศักดิ์เกษม)

เอกสารประกอบการสอนเรื่อง ศิลปะการเขียน (ต่อ)

สาธกโวหาร

การเคารพนั้น เป็นการให้เกิดเกียรติแก่สิ่งหรือบุคคลที่ตนเคารพ เหมือนอย่างตัวเรานี้ ถ้าใครมาแสดงความเคารพไหว้แก่เรา เราก็เกิดความภาคภูมิใจว่าเขาผู้นั้นให้เกียรติแก่เราโดยที่เขาเห็นว่าเราเป็นผู้มีคุณงามความดีควรแก่การยกย่องเคารพนับถือ ดังนั้น การเคารพกันและกัน จึงเป็นการให้เกิดเกียรติแก่กัน แม้แต่สัตว์เครื่องนุ่งห่ม ซึ่งพูดภาษาคนอย่างเราไม่ได้ มันก็ยังให้เกียรติ มีความเคารพนอบน้อมต่อกัน ในฐานะที่ได้อยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา ดังเรื่องของสัตว์ 3 สหาย เป็นตัวอย่างเรื่องเล่าไว้ว่า ในอดีตกาลมีสัตว์ 3 สหาย คือ นกกระทา ลิง ช้าง ได้อาศัยต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งอยู่ร่วมกัน ในตอนแรกสัตว์ทั้ง 3 สหายนั้น ไม่มีการเคารพซึ่งกันและกัน เพราะไม่รู้ว่าใครแก่ใครอ่อนกว่ากัน อยู่มาวันหนึ่งจึงได้ปรึกษากันว่า พวกเราอยู่ด้วยกันในลักษณะอย่างนี้หาสมควร ไม่ อย่างกระนั้นเลย ในพวกเราทั้ง 3 นี้ ถ้าผู้ใดแก่กว่าก็พึงเคารพกราบไหว้เชื่อฟัง ตั้งอยู่ในโอวาทของผู้นั้น ในที่สุดจึงเอาต้นไม้ใหญ่เป็นเครื่องวัดอายุกัน แล้วก็ถามกันและกันว่า ใครรู้จักต้นไม้ต้นนี้ตั้งแต่มันโตแค่ไหน ช้างพูดขึ้นก่อนว่า สหายทั้งหลาย ในเวลาเป็นลูกช้างตัวน้อย ๆ เดินไปต้นไม้ต้นนี้อยู่ในระหว่างขา เวลาที่มันโตขึ้น ยอดกิ่งของต้นไม้ใหญ่ ระส่ำระสาย เพราะฉะนั้น มันจึงรู้จักต้นไม้ต้นนี้ตั้งแต่มันเป็นกอเล็ก ๆ อยู่ จึงพูดว่า สหายทั้งหลาย ในเวลาเป็นลูกช้างตัวน้อย ๆ ยังคืบคลานมาอยู่ นิ่งที่พื้นไม่ต้องชะเง้อคอเลย ก็ก้มกินยอดใบอ่อนของต้นไม้ได้อย่างสบาย เพราะฉะนั้น มันจึงรู้จักต้นไม้ต้นนี้ตั้งแต่มันเป็นต้นเล็ก ๆ อยู่ ส่วนนกกระทาพูดว่า สหายทั้งหลาย เมื่อก่อนต้นไม้ต้นนี้มันเกิดอยู่ที่โน้น มันกินผลของมันแล้วมาถ่ายเมล็ดลงในที่นี้ ต้นไม้ต้นนี้มันเกิดจากเมล็ดที่มันถ่ายไว้ เพราะฉะนั้น มันจึงรู้จักต้นไม้ต้นนี้ตั้งแต่เวลา มันเกิดกันจึงแก่กว่าใครทั้งหมด ดังนั้นเป็นต้นมา ถึงกับช้างต่างก็พากันอ่อนน้อมมีสัมมาคารวะต่อนกกระทา เคารพกราบไหว้ตั้งอยู่ในโอวาทของนกกระทา นกกระทาปฏิบัติตนอยู่ในศีลห้า และให้ลิงกับช้างตั้งมั่นอยู่ในศีลห้าเช่นเดียวกัน สัตว์ทั้ง 3 สหาย ต่างก็มีความเคารพยำเกรงซึ่งกันและกัน มีความรักใคร่เหมือนพี่น้องร่วมท้องแม่เดียวกัน ตายแล้วก็ไปเกิดในสวรรค์ (อนุศาสนาจารย์กรมการศาสนา . บทความธรรมชาตเรื่อง “ ความเคารพ ” . หน้า 116)

เรื่อง แก้วจอมชน

วันเกิดเหตุเป็นวันเสาร์ เป็นเรื่องที่แปลกที่ทุกคนอยู่บ้านพร้อมหน้าคุณพ่อนั่งดูโทรทัศน์ คุณแม่นั่งตรวจข้อสอบนักเรียน พี่ไก่อ่านหนังสือ มีน้องเล็กนอนฟังพบบเขียนรูประบายสีอยู่กับพื้นห้อง แก้วตั้งใจว่าจะทำล่วยให้พ่อลงกระไดเรือนไปได้สองชั้น ก็เห็นตัวอะไรจุกอยู่ที่กระไดชั้นสุดท้าย แล้วรีบก้าวลงไปดู แก่นั่นเองนอนดิ้นกระแฉ่วๆ อยู่

แก้วอุ้มแก่นวิ่งขึ้นบ้านพลางร้องเรียกคุณพ่อเสียงดังลั่น “คุณพ่อขา แก่นเป็นอะไรไม่รู้”

คุณพ่อตกใจรีบมาดู “มันคงไปเสียบเอาขาม่าแมลงเข้าแล้ว รีบแก้ว รีบไปเอาไข่ดิบมาให้พ่อ หลอดคาแฟด้วย”

พอแก้วได้ของที่คุณพ่อต้องการมาให้แก้ว คุณพ่อก็จับแก่นใส่กรอง ค่อยไข่แล้วใช้หลอดคาแฟดูดไข่มาฟันใส่ปากแก่น

“ไข่ดิบนี้ใช้ถอนพิษได้ดี เดี่ยวแก่นอาเจียนออกมาคงดีขึ้น” คุณแม่ว่า แต่คงจะหายไปแล้ว ถึงแก่นจะอาเจียนออกมาแล้ว แต่ก็ยังแสดงอาการทรมานอยู่ยาวนานแล้วก็นั่งนิ่งไป คุณพ่ออุ้มขึ้นดูสักครู่หนึ่งแล้วหันมาบอกว่า “แก่นตายเสียแล้วละลูก”

แก้วเสียใจมาร้องไห้โฮๆ มิใช่คุณพ่อสัญญาจะหากระรอกตัวใหม่ให้” แก้วก็ไม่หยุดเพราะถ้าสำหรับแก้วแล้วกระรอกไหนๆ ก็จะมาแทนแก่นไม่ได้

เด็กสามคนช่วยกันขุดหลุมฝังแก่น แก้วเอาเมล็ดบานเย็นจุกไว้ตามสี่เม็ด อีกหนอยบนหลุมก็จะมีดอกไม้สีสวยประดับ

แก่นตายไปหลายเดือนแล้ว จนต้นบานเย็นออกดอกสะพรั่งแต่ชื่อของแก่นยังคงติดปากทุกคนในบ้านแก้วไปอีกนาน

ตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็น

จากเรื่องนี้ ผู้แต่งต้องการสื่อถึงความรักความผูกพันของสมาชิกในครอบครัว ทำให้ผู้อ่านเห็นความสำคัญของความรัก ความห่วงใยของสมาชิกในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นปู่ ย่า ตา ยาย พ่อ แม่ ลูก พี่ ป้า น้า อา หรือแม้แต่สัตว์เลี้ยง ซึ่งได้แก่กระรอกที่ชื่อ แก่น ซึ่งแม้ว่าแก่นจะเป็นสัตว์เลี้ยง แต่ก็ได้รับความรักความเมตตาจากทุกคนในครอบครัว ที่ได้ดูแลเลี้ยงดูเป็นอย่างดี เมื่อเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยก็ยังได้รับการดูแลเอาใจใส่ช่วยเหลือรักษาอย่างเต็มความสามารถ จนกระทั่งเสียชีวิตไป ก็ได้รับการดูแลกลบฝังร่างเป็นอย่างดี มีการปลูกดอกไม้ไว้ข้างหลุมศพ

จากการอ่านเรื่องนี้อยากให้ทุกท่านช่วยกันดูแล มอบความรัก ความปรารถนาดีต่อกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว องค์กร และชุมชน ตลอดจนสัตว์เลี้ยงของครอบครัว รวมถึงสัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติ ให้ได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ใบงานกิจกรรมที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง **ลิ่งน้อยกับกะปิ**

ถึงน้อยกับกะปิ

เวลาที่คนจะแก้งถึงก็มีก็จะเอากะปิไปทาที่มือถึง เข้าถึงเกลียดกะปิที่สุดในชีวิตก็จะเอามือมาสูด แล้วลูมือไปกับสิ่งต่าง ๆ จนเลือดไหลท่วมมือ ถามว่า สิ่งที่ทำให้ถึงบาดเจ็บเลือดไหลคือ กะปิ หรือความเกลียดกะปิในใจถึง ถึงน้อยไม่เคยฝึกตามรู้จิตใจตัวเองมันจึงไม่รู้ตัว ตัวมันนั่นเองที่หิบบกะปิมามากตลอดเวลา แล้วความเกลียด ความอยากผลักใส่ของมัน ก็ทำร้ายตัวเองอย่างแสนสาหัส เราอาจจะหัวเราะเยาะว่าถึงโง่ แต่เราทุกคนก็เคยเป็นเหมือนตัวคิดฉันเหมือนเจ้าถึงน้อย ที่หิบบมีคมาแทงตัวเอง กำก้อนหนาม หิบบกะปิมามาก ทำร้ายตัวเองอยู่ทุกขณะ โดยไม่รู้ตัว แล้วมนุษย์อย่างเราจะปล่อยให้ตัวเองเป็นเหมือนถึงที่จะหิบบกะปิมามาก กำก้อนหนาม หรือหิบบมีคมาแทงแทงตัวเองตลอดเวลา โดยที่ไม่คิดจะช่วยตัวเองบ้างเลยหรือ

การเขียนแสดงความคิดเห็น

781

ใบงานกิจกรรมที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง นกอุบาทว์

นกอุบาทว์

ประพนธ์ เรื่องณรงค์

แสงแดดยามสายส่องเข้ามาถึงห้องนอนหลังจากจากบ้านเล็ก ๆ หลังนี้ เสียงนกเขาชวาจากชายป่าริมเขาชันดูยิ่งเร้าใจ ยูโซะรีบตื่นทั้งที่อยากนอนต่อเพราะเมื่อคืนนี้เขาพยายามข่มจับนกเขาชวาตัวหนึ่งร่างงาม เสียงดี แต่ก็คว้าน้ำเหลว เมื่อปีนต้นไม้ไทรขึ้นไปที่มันนอน หวังใช้ไม้ยาวปลายติดขางไม้ไว้จ้องนก ครั้นใช้ไฟฉายส่องปรากฏว่าไม่ใช่นกตัวที่ต้องการ มันเปลี่ยนที่นอน ไปกิ่งอื่นเหมือนรู้ทัน

ยูโซะ พ่อม่ายวัย 40 เศษ ร่างบาง ผิวค่อนข้างคล้ำ ดูแข็งแรงเพราะชอบเดินทางออกไปจับนกป่ามาเลี้ยงหรือขาย ความจริงอาชีพนี้คนปากท้องเดียวอย่างเขาพอมีกินมีใช้แต่หวังไว้เสมอว่า ปะเหมาะจะเคราะห์ดีอาจเจอนกเขาชวาเข้าตำราค่าตัวสูง คงเป็นเศรษฐีกับเขาได้เหมือนกัน เพื่อนหลายคนมักชวนเขาไปรับจ้างขายแรงงานที่มาเลเซีย เพราะมีรายได้แน่นอนและค่อนข้างสูง บางคนกลับมาสร้างหลักปักฐานได้อย่างสบาย แต่ยูโซะยังรักอาชีพพรานล่านกเขามากกว่า และฝันได้นกเขาดังงามเสียงคืออยู่เสมอ

หลายวันแล้วยูโซะเฝ้าติดตามนกป่าตัวหนึ่งมันบินออกมาโผล่เห็นบนลานหญ้าใต้ต้นไม้ไทรตัวนั้นรูปร่างวิเศษทีเดียว คือ ตัวใหญ่ หัวยาว หายทอยยื่น คอยาวพองใหญ่ สีปีกขาวเหมือนหอยสังข์ เกล็ดตีนแดง ไม่ต่างกับสีจะงอยปากแดงคังสีเทียน ขอบตามีขนสีขาวล้อมถึง 3 รอบล้วนเป็นมงคล ยูโซะคิดว่าเมื่อจับได้ก่อนอื่นต้องดมกลิ่นที่ปาก ถ้ามีกลิ่นหอมเหมือนไม้กฤษณาแล้วละก็ราคาตกเรือนหมื่นเรือนแสนทีเดียว แต่ถ้าปากมีกลิ่นเหม็น ถึงร่างดี เสียงดี ก็มีมลทินหรือมีอุปมงคล

เขาใช้เวลาหลายวันพยายามเฝ้าติดตามนกเขาขาวตัวนี้ บางวันลืมหัวข้าว นอกจากเฝ้ามองรูปร่างอันวิเศษแล้ว น้ำเสียงที่ขานขันช่วงจับใจ มันเป็นนกเสียงใหญ่ คม และกังวาน ลีลาขันซ้ำแต่ละครั้งหรือแต่ละคำเหมือนมีเอื้อนเป็นจังหวะจะโคน

ยูโซะ ตั้งใจว่าต้องจับมันให้ได้ในเร็ววัน เขาเสียค่ายนกต่อตัวหนึ่งถูกงูกัดเมื่อต้นปีมิฉะนั้นแล้วนำมาล่อนกป่าตัวที่ต้องการ เขายังจำได้ดีว่านกต่อตัวที่ตายมันขยับขัน ล่อนกป่าเข้ามาติดเพนียด หรือติดกรงคั่นกได้หลายตัว บางครั้งเขาใช้ตั้งหรือย่างไม้ติดกึ่งไม้ไผ่ลั่นกรง แขนงไว้ที่ต้นไม้ นกป่าจะล่อใจหลงแทนให้น้ำเสียงนกต่อเมื่อมาเกาะก็ติดดังบินหนีไม่ได้

แต่ยูโซะเสียค่ายนกป่าต้องบอบช้า ขนหลุดกว่าจะเรียกขวัญคืนได้ต้องใช้เวลานานนกจึงจะขันเหมือนกับครั้งอยู่ในป่า

ดวงตะวันลับเหลี่ยมเขาหน้าบ้าน ไม่นานนัก ภาพป่าเขาเล่าเนาไพรที่ยูโซะเห็นอยู่จำเจค่อยถูกตีแผ่ความมืดดำยามค่ำคืนครอบคลุมไปทั่ว แมลงและนกกลางคืนโฉบเฉี่ยวออกหากิน ป่านะนี้นกเขาด้วยอดคงเตรียมเข้างงนอนที่กิ่งไทรคิ่งนั้น คินนี่คงไม่พลาดเหมือนคืนก่อน

ยูโซะยกหม้อข้าววางบนพื้นนอกชาน รอสักครู่พอข้าวคลายร้อนจะรับประทาน เคยหรือกะปิที่เขาห่อใบตองปิ้งบนไม้พินไผ่ลั่นมอดไฟ ส่งกลิ่นหอมเรียกน้ำย่อย แวอุเซ็งเพื่อนคู่หู วัยอ่อนกว่าเล็กน้อยเดินขึ้นมabanบ้านพอดีกับยูโซะคดข้าวใส่จานหยิบเคยปิ้งคลุกข้าว พร้อมกับเรียกเพื่อน

“เซ็งกินข้าวก่อนซิ”

“กินแล้วอาเบ” แวอุเซ็งตอบสั้น ๆ พร้อมกับนั่งลงใกล้เจ้าของบ้าน

“เคยหอมน่ากิน เมาะซงฝากมาจากสายบุรีเมื่อวาน” ยูโซะพูดต่อ พร้อมเลียวถูกเนียงดังกรวบ ๆ

เพื่อนเขยี้ม แล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “เอออาเบ วันนี้มีคนแปลกหน้ามาตามซื้อนกเขาผมนำไปดูหลายบ้านแต่ไม่คิดใจเลย ทำทางมีเงินไม่น้อย”

เจ้าของบ้านว่า “คีนี่ ถ้าจับนกตัวนั้นได้คงรวยแน่ เสิ้งบนอะไรไว้บ้างละ”

“อาแบบนดีกว่า เพราะอย่างไรมันจะเป็นนกของอาเบ ผมไม่อยากขัดโชค
ลาภแต่อย่างไรขอมีส่วนแบ่งบ้างก็แล้วกัน”

ยูโซะยิ้มเห็นฟันขาว “แน่นอนเซ้ง ฉันให้ส่วนแบ่งบ้าง ถ้าขายได้เป็นหมื่นเป็น
แสนอย่างน้อยซื้อรถเครื่องให้สักคน ฉันบนบานเจ้าที่เจ้าทาง เจ้าป่าเจ้าเขาไว้หลายวัน
แล้ว คีนี่เชื่อว่าจะต้องได้ผล”

“อาเบไม่ต้องรีบร้อน กินข้าวให้อิ่มก่อนเถอะ” แวอุเซ็งพูดเมื่อเห็นเจ้าของ
บ้านเปิบข้าวอย่างรวดเร็ว

“อิ่มแล้ว ฉันกินไม่ลงหรอก เพราะใจเป็นห่วงกับเจ้านกตัวนั้น เอาไว้กินให้
เต็มทีที่ร้านฮับคุลกาเคร์ในตลาดดีกว่า” ยูโซะพูดพลางวางจานข้าว ถ้างมืออย่างลวก ๆ
แล้วเช็ดมือกับขากางเกงตัวเก่าๆ ที่กำลังสวม

“เซ้งช่วยถือไฟฉายนะ ฉันจะถือไม้และคังเอง” เจ้าของบ้านพูดพลางเดินลง
บันไดอย่างรวดเร็วและไม่ลืมดับตะเกียงบนหิ้งข้างฝา

ยูโซะถือไม้สำหรับติดดั่งอย่างมั่นใจ ตั้งวันนี้ทำจากยางพารามันคงเหนียวน่าดู
ครั้งก่อนเคยใช้ยางไม้ไทร ไม้โพและไม้ข่อย ไปจ่อนกแล้วมันขยับปิดไม่ได้เลย
เคือนรูปเดียวก่อนโผล่เหนือภูเขา ลมป่าพัดพาความเย็นมาสัมผัสชายหิ้งคู่รู้สึกสดชื่นถือ
เป็นนิมิตดีสายตานักล่าต่างมองไปที่ต้นไทร ซึ่งยืนต้นตะกุ่มเหนือลานหญ้าเบื้องหน้า
ยูโซะจำได้ดีว่า นกเขาด้วยอดนั้น ตอนเช้าจะบินลงจากต้นไทรใหญ่นี้ แล้ว
บินถลาจับกิ่งหว้าต้นสูงจากนั้นลงมาและเริ่มเมสิดหญ้าอ่อนตรงลานหญ้าใกล้ต้นไทร
บางครั้งบินไปที่สระน้ำใกล้ๆ เพื่อไปกินน้ำที่นั่นพอใกล้ค่ำก็บินไปจับกิ่งไทรตามเดิม

ยูโซะเฝ้าสังเกตคนตัวนี้ มาหลายวันแล้วเขายังรู้ละเอียดว่าหัวค่านกตัวนี้นอนอยู่ที่กิ่งต่ำ ใกล้ค่าคบใกล้ พอดึก ๆ เปลี่ยนไปนอนกิ่งสูง เขารู้ดีเพราะเคยพลาดมาหลายครั้ง

“อาเบ่ค่อย ๆ ปีน อย่าทำให้มันตกใจนะ” แวอุเซ็งกระซิบ พลังยื่นฉวยให้เพื่อนพร้อมกับรับไม้ยาวติดตั้งที่ปลายไว้เรียบร้อยแล้ว

พรานนกผู้มีชื่อเสียงค่อยปีนต้นไม้ไทรอย่างช้า ๆ กล้ามเนื้อและลำตัวของเขายังแข็งแรงปานเด็กหนุ่มเพียงชั่วครู่ขึ้นถึงค่าคบ เมื่อเอนพิงได้หลักแล้ว พลังพุ่งไฟฉายกราดไปที่กิ่งตรงที่มันใจว่านกน้อยตัวนั้นเกาะอยู่

นกเขาชวาตัวนั้นจริง ๆ มันกำลังเกาะกิ่งไทร และกำลังหลับสบาย พอมันตาเปิดออกกระทบแสงไฟฉายทำให้ตามันพร่ามัวและมึนงง โอกาสทองมาถึงแล้ว ยูโซะรับไม้ยาวจากเพื่อนก่อนหน้านั้นแล้ว เขาใช้ปลายไม้จ่อไปที่นกทันที ขาและปีกติดหนีบกับดั่งอย่างเหนียวแน่นมันพยายามขยับจะบินหนี แต่เข้าไปเสียแล้ว พรานนกค่อยคืบเข้ามาอย่างรวดเร็วมืออันกำยาค้วามับทันที

ยูโซะคงยื่นพิงค่าคบไทรอย่างตื้นตันกับความสำเร็จที่รอคอยมานานวัน เจ้านกเขาชวาร่างงามลั่นระริก มันขยับปีกไม่ได้อีกแล้ว เพราะยูโซะรวบไว้เสียแน่น เขาค่อยขยับปากนกมาใกล้จมูกเพื่อดมกลิ่นว่าตรงกับที่เขาต้องการหรือไม่

“ฉิบหาย ปากเหม็น” ยูโซะคราวอย่างหัวเสียพร้อมกับไต่ต้นไม้ลงมาอย่างรวดเร็ว

“เซ็งเอาไปเถอะ ถ้าไม่รังเกียจว่านกปากเหม็น รูปสวยแต่มีราศี ฉันไม่เอาหรอก” พุดพลังยื่นนกให้เพื่อน

“เอาก็เอา ถ้าไม่ได้ความ ปล่อยทีหลัง” แวอุเซ็งว่า พร้อมกับเดินตามพรานนกผู้มีชื่อเสียงกลับบ้านยามไ้จันเป็นครั้งแรก

เที่ยงคืนไปแล้ว ยูโซะยังนอนไม่หลับ เขาคิดถึงนกเขาชวาตัวนั้น มีนํ้าลายปากมีกลิ่นเหม็นทั้งที่รูปร่างมีลักษณะอันเป็นมงคลทุกประการ แสนเสียใจสุดสำหรับเหตุทุกอย่างเพื่อขอร่ำรวยกับนกตัวนั้น แต่โชคกลับอยู่กับแค่เอื้อม มันไม่น่าจะเป็นนกอุบาทว์เลย

ตอนสายวันรุ่งขึ้นที่บ้านแวอุเซ็ง เต็มไปด้วยนักเลงนกเขา ทุกคนต่างชื่นชมกับนกเขาเพิ่งได้มาหลายเสียงต่างบอกว่า

“มันเป็นนกชั้นเลิศ ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย”

“รูปร่างทุกส่วน และเสียงที่ขันช่างวิเศษจริงๆ”

“ปากมันหอมเหมือนไม้กฤษณา”

“ขายให้ฉันเถอะ”

“ฉันให้หนึ่งหมื่น”

“ผมให้ห้าหมื่น”

“เราให้หนึ่งแสน”

ทุกคนเจียบกริบ จ้องมองผู้เสนอราคาคนสุดท้าย เขาเป็นชายแปลกหน้ามาหาแวอุเซ็งตั้งแต่วันวาน

“ผมขอเพิ่มเป็นแสนห้าได้ไหม” เจ้าของนกขยับราคา

“ตกลง” ชายแปลกหน้ารับนกเขานั้นอย่างดีใจ ทุกคนพลอยชื่นชมไปกับเขา

ตอนบ่ายแวอุเซ็งมาเยี่ยมเพื่อน ยูโชนั่งกอดเจ้าตรงบันไดหน้าบ้าน แวอุเซ็งและใบหน้าหม่นหมองพร้อมกับพูดว่า

“ฉันได้ข่าว เชิงขายนกตัวเมื่อคืนไปแล้วได้ตั้งแสนห้าเทียวรี”

“ใช่อาเบ ปากมันไม่เหม็นอย่างอาเบว่าเลย”

“เอ๊ะ มันเหม็นอะไรกันละ” ยูโชนั่งเพื่อนรุ่นน้องอย่างเขม็ง

“เหม็นเคย” แวอุเซ็งตอบทันที หมายถึงมือของเพื่อนติดกลิ่นกะปิ ยังล้างไม่หายเหม็น

“ยูโชนั่งจะไปชั่วคราว ได้ยินเสียงแวอุเซ็งพูดเบา ๆ “ยังไงเสีย ผมจะให้อาเบห้าหมื่นเทียวนะ”

การเขียนแสดงความคิดเห็น

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนประจำชุด คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ด้านเนื้อหาสาระ 30 % (3 คะแนน) มีรายละเอียดดังนี้

หัวข้อการให้คะแนน	กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้
1. เนื้อหาสอดคล้องกับประเด็นเรื่องที่กำหนด	- ถ้าผู้เรียนสามารถแสดงออกได้ตั้งแต่ 5-6 รายการ ให้ 3 คะแนน
2. มีรายละเอียดแต่ละประเด็นย่อย	- ถ้าผู้เรียนสามารถแสดงออกได้ตั้งแต่ 3-4 รายการ ให้ 2 คะแนน
3. มีการลำดับเนื้อหาความได้ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	- ถ้าผู้เรียนสามารถแสดงออกได้ตั้งแต่ 1-2 รายการ ให้ 1 คะแนน
4. เนื้อหามีความถูกต้องและเป็นประโยชน์	
5. มีโครงเรื่องหรือ โครงสร้างเนื้อหาหลายหัวข้อ	
6. ใช้ประโยคสื่อความได้ชัดเจน	

ด้านความคิดเห็น 30 % (3 คะแนน) มีรายละเอียดดังนี้

หัวข้อการให้คะแนน	กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้
1. มีความคิดเห็นหลากหลาย	- ถ้าผู้เรียนสามารถแสดงออกได้ตั้งแต่ 3 รายการขึ้นไป ให้ 3 คะแนน
2. มีความสมเหตุสมผล	- ถ้าผู้เรียนสามารถแสดงออกได้ 2 รายการ ให้ 2 คะแนน
3. ความคิดเห็นแปลกใหม่และเป็นประโยชน์	- ถ้าผู้เรียนสามารถแสดงออกได้ 1 รายการ ให้ 1 คะแนน
4. แสดงความคิดเห็น(รายละเอียด)ชัดเจน	

ด้านการจัดระบบและทักษะการเขียน 40 % (4 คะแนน) มีรายละเอียดดังนี้

หัวข้อการให้คะแนน	กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน
1. การเขียนสะกดการันต์ (2 คะแนน)	- เขียนถูกต้องทั้งหมด ให้ 2 คะแนน - เขียนผิดไม่เกิน 3 คำ ให้ 1 คะแนน - เขียนผิดเกิน 3 คำ ให้ 0 คะแนน
2. การเว้นวรรคตอน (2 คะแนน)	- เขียนเว้นวรรคตอนถูกต้องทั้งหมด ให้ 2 คะแนน - เขียนเว้นวรรคตอนผิดไม่เกิน 3 แห่ง ให้ 1 คะแนน - เขียนเว้นวรรคตอนผิดเกิน 3 แห่ง ให้ 0 คะแนน
3. การเลือกใช้ประโยคสื่อความหมายชัดเจน (2 คะแนน)	- เขียนเป็นประโยคได้ถูกต้องทุกประโยค ให้ 2 คะแนน - เขียนสื่อความไม่เป็นประโยคเกิน 2 แห่ง ให้ 1 คะแนน - เขียนสื่อความไม่เป็นประโยคมากกว่า 2 แห่ง ให้ 0 คะแนน
4. การเขียนย่อหน้า (2 คะแนน)	- เขียนแบ่งเนื้อหาเป็น 3 ย่อหน้า ให้ 2 คะแนน - เขียนเนื้อหาเป็น 2 ย่อหน้า ให้ 1 คะแนน - ไม่แบ่งย่อหน้า ให้ 0 คะแนน

หมายเหตุ คะแนนเต็มด้านการจัดระบบและทักษะการเขียน เท่ากับ 8 คะแนน

ในการคิดคะแนนจะหารด้วย 2 เหลือ 4 คะแนน (40 %)

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ประเมินกลุ่ม.....

เรื่อง.....

รูปแบบผลงาน.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

คำชี้แจง ให้ผู้ประเมินใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างตามความเป็นจริง โดยใช้เกณฑ์ให้คะแนน
4 หมายถึง ดีมาก 3 หมายถึง ดี 2 หมายถึง ปรับปรุง 1 หมายถึง ควรปรับปรุง

รายการ	4	3	2	1	ข้อเสนอแนะ
เนื้อหา					
1. ความถูกต้องของเนื้อหา					
2. การลำดับความคิด					
3. การสรุปความคิดเห็น					
รูปแบบการนำเสนอ					
1. น่าสนใจ					
2. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
การทำงานกลุ่ม					
1. การเตรียมตัว					
2. การทำงานเป็นระบบ					
3. การมีส่วนร่วมของสมาชิก					

หมายเหตุ เกณฑ์ในการประเมินสภาพจริง ผู้เรียนต้องได้คะแนน 3 ขึ้นไปทุกรายการ

จึงจะถือว่าผ่าน

